

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **Mgr. Ing. L. V.**, zastoupený JUDr. Ludmilou Zdvořákovou, advokátkou se sídlem České Budějovice, Žižkova třída 309/12, proti žalované: **Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích**, se sídlem České Budějovice, Branišovská 31a, zastoupená JUDr. Jaroslavem Svejkovským, advokátem se sídlem Plzeň, Kamenická 2378/1, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 3. 2014, č. j. 10 A 122/2013 - 71,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 3. 2014, č. j. 10 A 122/2013 - 71, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II. Odměna ustanovené advokátce JUDr. Ludmile Zdvořákové **se nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

Rozhodnutím rektora Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích (dále jen „žalovaná“) ze dne 31. 7. 2013, č. j. 01/0396/13, bylo potvrzeno rozhodnutí děkana Teologické fakulty žalované (dále jen „děkan“) vydané dne 7. 12. 2009, č. j. 04/1359/09, jímž bylo ukončeno studium žalobce (dále jen „stěžovatel“) v studijním programu M6107 Humanitní studia, obor 6141T031 Pastorační asistence, v kombinované formě studia.

Důvodem pro ukončení studia stěžovatele bylo nesplnění požadavků studijního programu dle Studijního a zkušebního řádu Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích, konkr. čl. 27 odst. 1 písm. c), tj. nezískání ve čtyřech po sobě jdoucích úplných semestrech alespoň 80 kreditů

a dále podle písm. d) stejného článku, kdy stěžovatel ani po opakovaném zapsání úspěšně neabsolvoval vybrané povinné předměty: Exegeze NZ 2, Filosofická etika, Všeobecný přehled a orientace v církevních dějinách 1, Všeobecná teologická etika 1, Dějiny a vývoj pastorální teologie, Fundamentální pastorální teologie, Ctnosti - etika mezilidských vztahů, Všeobecná teologická etika 2.

Shora uvedené rozhodnutí děkana bylo žalovanou opakovaně přezkoumáváno, přičemž rektor žalované opakovaně shledal rozhodnutí děkana za vydané v souladu se zákonem a potvrdil ho rozhodnutími ze dne 8. 2. 2010 a 1. 9. 2010. Obě rozhodnutí byla následně na základě žaloby stěžovatele Krajským soudem v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) rozsudky ze dne 11. 6. 2010, č. j. 10 A 24/2010 - 42 a ze dne 19. 1. 2011, č. j. 10 A 77/2010 - 38, zrušena. Krajský soud v uvedených věcech opakovaně shledal nepřezkoumatelnost rozhodnutí rektora žalované spočívající v nedostatečném odůvodnění rozhodnutí.

Žalovaná dne 31. 7. 2013 vydala již třetí rozhodnutí o přezkoumání rozhodnutí o ukončení studia, kterým rozhodnutí děkana znovu potvrdila. Uvedené rozhodnutí stěžovatel napadl žalobou u krajského soudu, který ji nyní přezkoumávaným rozsudkem ze dne 21. 3. 2014, č. j. 10 A 122/2013 - 71, dle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), pro nedůvodnost zamítl.

Krajský soud po projednání věci dospěl k závěru, že byly splněny podmínky pro ukončení studia stěžovatele. Naplnění podmínek bylo shledáno celkem v devíti případech. Stěžovatel ve čtyřech po sobě jdoucích semestrech (2004/2005, 2005/2006, 2006/2007, 2008/2009) nezískal potřebný počet kreditů, když z 80 kreditů získal pouze 53 kreditů, čímž naplnil podmínky stanovené v čl. 27 odst. 1 písm. c) Studijního a zkušebního řádu. Dále stěžovatel v rámci osmi povinných předmětů ani po jejich opakovaném zapsání nezískal žádné kredity, čímž došlo k naplnění rovněž ust. čl. 27 odst. 1 písm. d) Studijního a zkušebního řádu.

Z hlediska přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí dle krajského soudu vyplývá, že se rektor žalované zabýval všemi důvody ukončení studia stěžovatele a popsal skutkové okolnosti vedoucí k naplnění jednotlivých ustanovení Studijního a zkušebního řádu. Důvody byly doloženy a popsány v přílohách napadeného rozhodnutí, které jsou jeho součástí, a rozhodnutí na ně též v konkrétních případech odkazuje. Z uvedených příloh lze jednoznačně a určitě seznat naplnění podmínek pro ukončení studia, a to v každém jednotlivém semestru, ve kterém stěžovatel realizoval své studium.

Rektor žalované dle krajského soudu řádně vypořádal jednotlivé námitky stěžovatele, když jsou v nich uvedeny důvody, pro které došlo k reakreditaci studijního programu zvoleného stěžovatelem. Podle názoru krajského soudu nebyl stěžovatel tímto postupem nijak zkrácen na svém právu řádně zvolený studijní program dokončit, když stávajícím studentům byla akreditace daného programu zachována. Způsob počítání kreditů za jednotlivé předměty byl rektorem žalované uveden v přílohách napadeného rozhodnutí a zbývající námitky stěžovatele byly shledány jako nepodložené a nesrozumitelné.

Námitku stěžovatele, dle níž dochází k libovůli v rozhodování, když děkan sám rozhoduje o ukončení studia stěžovatele, což je dle zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nepřipustné, neshledal krajský soud taktéž důvodnou. Pravomoc děkana ve věcech týkajících se ukončování studia vyplývá podle krajského soudu z čl. 27 Studijního a zkušebního řádu Jihočeské univerzity a lze ji dovodit i z ustanovení § 68 odst. 4 zákona č. 111/1998 Sb. o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů.

pokračování

II.

Shrnutí kasační stížnosti stěžovatele

Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností z důvodů, jež podřadil pod ust. § 103 odst. 1 písm. b), d) a e) s. ř. s., tj. vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost; dále z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé a z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Stěžovatel konkrétně namítl, že krajský soud mylně posuzoval, zda ze strany děkana dochází k libovůli v rozhodování o ukončení studia stěžovatele, neboť žalobní námitka směřovala do tvrzené nezákonnosti postupu rektora žalované.

Stěžovatel uvedl, že rektor žalované v napadeném rozhodnutí uvedl nové zásadní důkazy, které kolidují s rozhodnutím děkana. Ukončení studia nemůže podle stěžovatele rektor žalované shledat správným, jestliže ve svém rozhodnutí uvede jiné důvody a rozhodne, aniž by původní rozhodnutí děkana nejdříve zrušil. Jestliže nedostatky rozhodnutí děkana napravoval rektor žalované sám, znamená to dle stěžovatele protiústavní odnětí první instance správního řízení. V napadeném rozhodnutí uváděné důvody jsou přitom vykonstruované a neodpovídají zápisovému listu ke dni 7. 12. 2009, ale k roku 2013, jsou proto zmatečné a nepřezkoumatelné.

Stěžovatel krajskému soudu dále vytkl, že jím vylíčenou skutkovou podstatu nijak nekomentuje a ani se nevyjadřuje k námitce nevytvoření vhodných podmínek pro řádné ukončení studia. Přezkoumání rozhodnutí o ukončení studia nemůže podle stěžovatele spočívat v ověření získání stanoveného počtu kreditů, ale podmínek, za nichž nemohl řádně studovat, které krajský soud nijak nezkoumal. Podle stěžovatele ostatně ani samotný počet kreditů a počet vykonaných zkoušek nepodléhá přezkumu soudu. Napadený rozsudek krajského soudu je tedy i z tohoto důvodu nepřezkoumatelný. Neumožnění možnosti řádně splnit předměty opakovaně zapsané stěžovatel doložil písemnými důkazy navrhovanými v žalobě, které krajský soud stěžovateli vrátil, pravděpodobně proto, že je nepovažoval za důkazy. Měl-li krajský soud za to, že námitky stěžovatele k důvodům ukončení studia jsou irelevantní nebo nesrozumitelné, měl se k tomu vyjádřit, popř. se k této otázce měl vyjádřit znalec z oboru školství.

Stěžovatel rovněž namítl, že studijní plán předložený rektorem žalované v „AR 2008-09 v příloze F“ neodpovídá studijnímu plánu, který předložil stěžovatel, nelze jej proto „považovat za důkaz“.

Podle stěžovatele jsou důkazy označené rektorem žalované a stěžovatelem ve výpisech z informačního systému žalované (tzv. „STAG“) v rozporu, když na jedné straně je používán důkaz ke dni 31. 7. 2013 a na straně druhé ke dni 7. 12. 2009. Přílohy napadeného rozhodnutí jsou zpracovány v programech Word a Excel a nebyly vytvořeny výpisem ze STAG. Tyto důkazy jsou podle stěžovatele upraveny, doplněny a účelově vytvořeny tak, aby vyhovovaly zrušovacím rozsudkům krajského soudu.

Dále stěžovatel namítl, že rektor žalované vydal rozhodnutí po uplynutí jednoho měsíce od převzetí rozsudku krajského soudu ve věci nečinnostní žaloby, a jeho rozhodnutí je dle stěžovatele „prekludováno“, neboť bylo vydáno po lhůtě stanovené krajským soudem k vydání rozhodnutí rektorem žalované. Napadené rozhodnutí je tedy i z tohoto důvodu nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů, když se krajský soud námitkami stěžovatele nezabýval, jen potvrdil rozhodnutí rektora žalované.

Stěžovatel také poukázal na skutečnost, že v oboru „AR 2008-09“ nebyl žádný jiný student, proto závěr krajského soudu o možnosti dokončení studia jinými studenty je mylný.

Stěžovatel také uvedl, že krajským soudem shledané splnění devíti podmínek k naplnění důvodů ukončení studia není žádným způsobem zdůvodněno a není zřejmé, o jaké důvody jde. Tvrzení o osmi podruhé zapsaných předmětech se dle stěžovatele nezakládá na pravdě, neboť tyto byly odepsány, zrušeny či nebyly vyučovány. Rektor žalované předkládá svůj vlastní sylab předmětů z roku 2013, které však nejsou obsaženy v sylabu ročníků, které uvádí stěžovatel. Tím nastává rozpor mezi dvěma sylaby, které krajský soud ignoruje a bere v potaz pouze sylab předmětů předložený rektorem žalované. Vzhledem k tomuto i ke všem výše uvedeným skutečnostem, které stěžovatel ve své obsáhlé kasační stížnosti dále rozvedl, proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že nepovažuje za důvodné ani účelné, aby se vyjadřovala ke všem stěžovatelovým námitkám, když argumenty uvedené v kasační stížnosti jsou nesrozumitelné, nesmyslné, irelevantní a některé z nich lživé.

Žalovaná je přesvědčena o bezvadnosti napadeného rozsudku po skutkové i právní stránce a pro jeho zrušení neshledává žádný důvod. Řada ze stěžovatelem uváděných námitek nebyla před krajským soudem vůbec uplatněna a na základě ust. § 109 odst. 5 s. ř. s. by k nim Nejvyšší správní soud neměl přihlížet.

Stěžovatel v kasační stížnosti velmi často odkazuje na judikaturu, činí tak ovšem nepřesně a účelově. Převážnou část z citovaných rozhodnutí nelze na posuzovanou věc podle žalované vůbec aplikovat. Vzhledem k uvedenému žalovaná navrhuje, aby zdejší soud kasační stížnost zamítl.

IV.

Hodnocení Nejvyššího správního soudu

Stěžovatel se kasační stížností podanou ve stanovené lhůtě (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) domáhal přezkumu rozhodnutí krajského soudu, které vzešlo z řízení, jehož byl účastníkem (§ 102 s. ř. s.), jeho kasační stížnost splňuje zákonné náležitosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) a je zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatňoval stěžovatel ve svém podání. Dospěl k závěru, že jeho kasační stížnost je důvodná.

pokračování

Nejprve je třeba uvést, že z povahy věci nemůže být stěžovatel úspěšný z hlediska v kasační stížnosti odkazovaného ustanovení § 103 písm. e) s. ř. s., protože důvody v tomto ustanovení uvedené se týkají výlučně nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo zastavení řízení. O žádný z těchto případů v nyní projednávané věci nejde, neboť žaloba stěžovatele byla krajským soudem zamítnuta.

Dále se musel zdejší soud zabývat námitkou tvrzené nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu; teprve pokud by této výtce nepřisvědčil, mohl by zkoumat námitky směřující do právního posouzení věci samé, neboť pouze v případě přezkoumatelného rozhodnutí je zpravidla možno hodnotit i jeho zákonnost. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je vadou natolik závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat *ex officio*, tedy i tehdy, pokud by jí stěžovatel nenamítal (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud při posuzování přezkoumatelnosti napadeného rozsudku vycházel z ustálené judikatury Ústavního soudu [např. nálezu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, (N 85/8 SbNU 287) či ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02, (N 155/35 SbNU 147); dostupná také na internetové adrese nalus.usoud.cz], podle níž jedním z principů, které představují součást práva na spravedlivý proces, je i povinnost soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit. Z odůvodnění rozhodnutí musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nepřezkoumatelné soudní rozhodnutí totiž nedává záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle či způsobem porušujícím právo na spravedlivý proces [viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94 (N 34/3 SbNU 257), 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 (N 85/8 SbNU 287) nebo 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02 (N 155/35 SbNU 147)].

K otázce nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, v němž uvedl, že „[n]edostatkem důvodů nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“ Za nepřezkoumatelné je dle navazující judikatury zdejšího soudu třeba považovat též rozhodnutí, v němž se soud nevypořádá se všemi žalobními body (rozsudek NSS ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74) nebo rozhodnutí, ze kterého není „[z]řejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, [a to] zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.“ (rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS).

S ohledem na právě uvedené zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že jeho odůvodnění uvedeným požadavkům neodpovídá. Napadený rozsudek krajského soudu totiž trpí nedostatky, které jej činí nepřezkoumatelným ve smyslu výše uvedené judikatury Nejvyššího správního i Ústavního soudu.

Je třeba v této souvislosti uvést, že žaloba stěžovatele je značně rozsáhlá a poměrně nepřehledná, některé z námitek jsou opakovaně uváděny na různých místech, popř. jednotlivé námitky jsou součástí argumentace stěžovatele k jiným námitkám apod. Přesto je však z žaloby

zřejmé, že její součástí jsou rovněž, kromě jiných, zejména také následující žalobní body, jejichž nezodpovězení stěžovatel krajskému soudu v kasační stížnosti vytýká.

Stěžovatel v úvodu žaloby konstatoval, že není jejím předmětem, jaký počet kreditů dosáhl a zda úspěšně absolvoval všechny podruhé zapsané předměty, či zda dosáhl 80 kreditů ve čtyřech po sobě jdoucích semestrech studia. Stěžovatel mimo jiné uvedl, že soudní přezkum spočívá v tom, zda žalovaná poskytla stěžovateli takové studijní podmínky pro zdárné zvládnutí studia, které jsou v souladu se zákonem, a zda nedošlo k pochybení fakulty, zda student studoval podle zvoleného programu a oboru (str. 3 žaloby).

V dalším stěžovatel namítl, že rektor žalované poukázal v napadeném rozhodnutí na zcela jiné důvody pro ukončení jeho studia (slovy stěžovatele „*novou skutkovou podstatu vydanou po více než 3 letech*“), než děkan. Stěžovatel v rámci tohoto žalobního bodu dovozuje, že tímto postupem „*ze strany rektora dochází k libovůli*“, neboť sám rozhoduje o ukončení studia. K tomu stěžovatel dále vytkl, že uvedeným postupem bylo porušeno jeho právo na dvojinstančnost správního řízení, a dále namítl, že předměty, jejichž neabsolvování se měl dopustit, byly odepsány, zrušeny, či vůbec nevyučovány. V rámci této argumentace také stěžovatel namítá, že ze strany rektora žalované mohlo dojít „*k pozměňování veřejných listin*“. V této souvislosti stěžovatel rovněž namítl, že správní orgány obou stupňů v obdobných věcech rozhodovaly jinak, což lze považovat za zásah do rovnosti subjektů.

V žalobě stěžovatel podrobně popsal svou verzi skutkového stavu věci včetně předcházejících řízení, přičemž rovněž namítal rozpory mezi listinnými důkazy předkládanými jím a rektorem žalované a jejich rozporem se skutečností (zejména ve vztahu k výpisům z informačního systému - tzv. STAG). Stěžovatel rovněž ve vztahu k podmínkám studia namítal zrušení některých předmětů bez náhrady v souvislosti se změnou programu a oboru studia a podrobně popsal průběh svého studia (včetně popisu průběhu výuky jednotlivých předmětů a přerušení studia stěžovatelem) s poukazem na to, že mu pro studium nebyly vytvořeny řádné podmínky (např. kolize ve vyučovacích předmětech, způsob počítání získaných, resp. nezískaných, kreditů a semestrů). V této souvislosti stěžovatel také např. na str. 26 namítá podjatost některých vyučujících (např. Mgr. P., který měl stěžovateli vrátit pět seminárních prací a vykonanou zkoušku nechtěl zapsat do indexu, přičemž měl stěžovatele nazvat „*podvodníkem v církvi*“).

K doložení svých tvrzení stěžovatel navrhl provedení důkazů, které, jak uvádí v kasační stížnosti, nebyly bez uvedení důvodů krajským soudem provedeny, přestože se listinné důkazy předkládané žalovanou a stěžovatelem rozcházejely.

Stěžovatel již v žalobě rovněž namítl, že právo vydat rozhodnutí rektorem žalované bylo dle názoru stěžovatele mj. také „*prekludováno*“, což v čl. IX. až XI. žaloby (str. 15 až 17 žaloby) blíže rozvedl.

Krajský soud však stěžovatelem uváděné žalobní námitky, jejichž nevypořádání stěžovatel v kasační stížnosti namítá, při rozhodování věci zřejmě přehlédl a v rámci odůvodnění svého rozsudku se ztotožnil s odůvodněním napadeného rozhodnutí žalované a dovedl nedůvodnost žaloby jen na základě závěru, že stěžovatel neabsolvoval osm podruhé zapsaných předmětů a nezískal ani 80 kreditů ve čtyřech po sobě jdoucích semestrech studia. Krajský soud se přitom nezabýval dalšími podstatnými žalobními body, především námitkou údajného uplynutí tvrzené „*prekluzivní*“ lhůty k vydání rozhodnutí rektorem žalované, podmínkami vytvořenými žalovanou pro studium stěžovatele, údajným pozměňováním veřejných listin, stěžovatelem tvrzenými rozpory v předkládaných listinných důkazech nebo údajnou podjatostí některých akademických

pokračování

pracovníků Teologické fakulty žalované a neuvedl, z jakých důvodů důkazy navrhované stěžovatelem nepovažoval za potřebné provést a nezabýval se ani údajným negativním vlivem přerušení studia na rozhodnutí o ukončení studia stěžovatele. Ačkoliv je možno z některých pasáží napadeného rozhodnutí dospět k závěru, že se krajský soud například ve vztahu k otázce reakreditace studijního programu ztotožnil s právním hodnocením rektora žalované, formulace použitá krajským soudem spíše evokuje, že se může jednat o rekapitulační část, která slouží jen jako úvod k vypořádání námítky nepřezkoumatelnosti. I kdyby přesto bylo pravdou první řečené, nepostačovalo by ani v této sporné otázce takovéto vypořádání se s žalobními námitkami pro konstatování přezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť rozsah namítaných nezákonností ze strany stěžovatele do značné míry přesahuje okruh otázek, k nimž se krajský soud vyjádřil.

Stěžovateli je třeba přisvědčit i v tom, že krajský soud nesprávně uchopil žalobní námitku, v níž stěžovatel uváděl, že ze strany rektora žalované dochází k libovůli v rozhodování o ukončení jeho studia. Krajský soud se v napadeném rozsudku sice zabývá posouzením této námítky, činí tak ovšem ve vztahu k rozhodování *děkana* a přehlíží, že námitka stěžovatele ve skutečnosti směřovala do tvrzené nezákonnosti postupu *rektora* žalované.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že v napadeném rozsudku nebylo krajským soudem zdůvodněno, proč se všemi žalobními námitkami nezabýval, respektive proč je považoval za nedůvodné. Krajský soud neuvedl, na základě jakých úvah, ani z jakých důvodů považuje skutkové a právní názory stěžovatele za mylné, liché či vyvrácené a jak se vypořádal s důkazními návrhy stěžovatele a případnými rozpory v účastníky předkládaných listinách. Odůvodnění napadeného rozsudku tedy nelze považovat za přesvědčivé, neboť nelze zjistit, proč měl krajský soud žalobu stěžovatele za nedůvodnou. Tím bylo stěžovateli znemožněno bránit se proti skutkovému a právnímu hodnocení těchto námitek krajským soudem prostřednictvím kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom sám nemůže tato pochybení zhojit případným dodatečným posouzením námitek stěžovatele (viz náleží Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08).

Pro úplnost zbývá ke kasačním námitkám dodat, že oproti výše uvedenému nelze nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spatřovat jen v konstatování, že stěžovatel nebyl postupem žalované *„nikterak zkrácen na svém právu řádně zvolený studijní program dokončit, když stávajícím studentům byla akreditace daného programu zachována“*. Z uvedeného nelze dovodit, že by krajský soud dospěl k závěru, jak se mylně stěžovatel domnívá, že by v daném oboru byli i jiní studenti kromě stěžovatele. Krajský soud pouze uvedl, že stávajícím studentům (byť by se v tomto případě jednalo jen o stěžovatele) byla akreditace předmětného programu zachována.

Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo než z výše uvedených důvodů zrušit napadený rozsudek pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Vzhledem k tomu, že kasační námitky stěžovatele vedoucí ke zrušení rozsudku krajského soudu (s výjimkou uvedenou v předchozím odstavci) nejsou dány k více oddělitelným otázkám (srov. obdobně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 – 74), nemohl se zdejší soud zabývat věcným posouzením věci, které by v tomto stadiu řízení bylo, byť i jen k dílčím otázkám, předčasné.

Krajský soud tedy bude muset v dalším řízení posoudit důvodnost všech námitek uplatněných stěžovatelem v žalobě, což sice s ohledem na způsob její formulace bude poměrně pracné, nelze však rezignovat na povinnost krajského soudu se v rozhodnutí o žalobě vypořádat se všemi žalobními námitkami.

Krajský soud se tak bude v dalším řízení podrobně zabývat argumentací stěžovatele a uvede, proč jeho jednotlivé žalobní body považuje za nedůvodné, zejména se vypořádá s námitkou vlivu změny studijních předmětů na zákonnost napadeného rozhodnutí rektora žalované (ve srovnání s obsahem odůvodnění rozhodnutí děkana fakulty); tím, zda předměty, jejichž neabsolvování se stěžovatel měl údajně dopustit, byly skutečně vyučovány, resp. zda nebyly zrušeny či odepsány. Posoudí také případný vliv změny studijního plánu na objektivní možnost stěžovatele v pokračování v dalším studiu a uvede, proč nepovažuje provedení stěžovatelem navrhaných důkazů za potřebné a vyjasní případné rozpory mezi účastníky předloženými listinami provedeními k důkazu. Krajský soud se bude rovněž věnovat i všem dalším námitkám, které tvoří obsah správní žaloby stěžovatele, z nichž část, která se týkala kasačních námitek, uvedl Nejvyšší správní soud výše.

V.

Závěr a náklady řízení

Nejvyšší správní soud vzhledem ke shora uvedeným důvodům dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil.

Zruší-li zdejší soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl dle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud je dále povinen zároveň rozhodnout i o odměně a úhradě hotových výdajů ustanovené zástupkyně stěžovatele, které podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. hradí stát. Odměna a hotové výdaje ustanoveného advokáta sice patří mezi náklady řízení ve smyslu § 57 s. ř. s., nejde však o náhradu nákladů řízení mezi jeho účastníky ve smyslu ust. § 60 s. ř. s. V souzené věci soud ustanovené zástupkyni odměnu za zastupování nepřiznal, neboť z obsahu spisu vyplývá, že žádný úkon právní služby, za který by jí odměna náležela, nevykonala.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 7. listopadu 2014

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu